

Tekst uitgesproken door **Ad Huijser** bij het afscheid van Kees Bulthuis tijdens de Sinterklaasviering op het Nat.Lab. in november 1998.

Lieve Nel, Margreet en Henrieke, beste woonzonen zoals Kees jullie altijd aanduidt, geachte aanwezigen,

Beste Kees, hoewel ik je het recentelijk niet meer heb horen doen, wilde jij je afscheids- en jubileum toespraken nog wel eens aanzetten met het "schilderen" van iemands portret. Het hanteren van de kwast zit bij jouw immers in de familie zoals deze foto en de tentoonstelling in de hal van WB laten zien. Zoals je ziet, wil ik echter jouw veelzijdigheid met wat meer, aan de tijd aangepaste middelen, in beeld brengen.

Iedereen hier weet, dat jij een geboren en getogen Fries bent en dat bepaalt dan ook de omlijsting waarbinnen ik jou zou willen portretteren. Die omlijsting is m.i. het best geïllustreerd middels een Tv-spotje voor Calvé pindakaas, waarin een jonge fietser van een jaar of twaalf, kennelijk op weg naar school, ploetert door het vlakke Friese landschap. Hij trotseert de striemende elementen bij een strakke noordwesten wind tegen. Als hij even afstapt voor het nuttigen van een boterham met, uiteraard Calvé pindakaas, wie is er immers niet groot mee geworden, wordt hij gevraagd naar zijn grootste wens. "**Het winnen van de elfstedentocht, meneer**" antwoord het jochie zonder aarzelen, en stapt weer op z'n fiets om zijn barre tocht te volbrengen.

Kees, ik stel me jouw jeugd in 't Kollumerland, net zo voor. Dit soort condities maakt mensen zoals wij jou hebben leren kennen: doelgericht, no-nonsense en bovenal, met een lange adem.

..... Ik ben alleen benieuwd wat jij als twaaljarige op die vraag over je ambitie had geantwoord.

Iedereen weet immers, dat jij over het algemeen heel goed weet wat je wilt, en dat bovendien nog recht voor z'n raap zegt ook. Maar een antwoord als "Baas van Philips Research" lijkt me toch wel vrijwel uitgesloten.

De voorbereiding op die, toen kennelijk nog slechts, latente ambitie was in ieder geval perfect: HBS-B in Dokkum en Natuurkunde in Groningen. Getalenteerd student ongetwijfeld, maar wel één van 't "*ruwe bolster- blanke pit*"-type, want doetjes kwamen zeker toen niet, in het sociëteits-bestuur.

Veelbelovende, pas afgestuurde Friese fysici komen natuurlijk per definitie op het Philips Natuurkundig Laboratorium terecht. Ik zal die periode vanaf februari 1964 echter niet uitgebreid in beeld brengen, want dat zal Sinterklaas wel doen. Toch even een snelle, chronologische schets van je carrière: gestart als gewaardeerd onderzoeker, inclusief een jaartje Redhill, word je in 1974 groepsleider van de Optische groep.

In 1979 wordt je mijn baas als adjunct directeur van de sector Electron Tubes & Optics. Zonder twijfel een terechte beloning voor je werk aan optische recording in 't algemeen en CompactDisc in het bijzonder; een stuk research waar Philips een nieuwe, multi-billion dollar industrie mee heeft gecreëerd en waar we zelf gelukkig ook nog altijd een aardig centje aan verdienen.

In 1982 volg je Hajo Meijer op als Directeur van de hoofdgroep Physics. Als zo'n drie jaar later Kees Teer met pensioen gaat, ben je zijn onbetwiste opvolger als voorzitter van de directie van het Nat.Lab. Het is de tijd van het MEGA-project; vaak in de pers, als de grote Philips mislukking van de jaren '80 omschreven. Jij en ik weten echter, dat het huidige succes van onze Semiconductor Divisie, die nu zelfs de kurk is waarop dit bedrijf drijft, met name gebaseerd is op het werk, dat toen in Research onder jouw leiding is verricht.

Als in '89 Piet Kramer met pensioen gaat, begint het tijdperk Bulthuis als International Research Coördinator zoals de officiële titel toen nog heette.

Dat is ongeveer tegelijk met, maar wel onafhankelijk van, het invoeren van contract-research. Een moeilijke periode ligt voor je. De mooie dagen van weleer zijn voorbij; we moeten plotseling klantgericht worden en laten zien wat we waard zijn.

Het gaat slecht met de firma. Eind 1990 worden we geconfronteerd met operatie Centurion: Research moet net als de rest van het bedrijf een ongekeerde herstructurering ondergaan met grote personele consequenties. Dat gaat niet in je kouwe kleren zitten want wat je ook doet, je wordt er niet populair mee. De tijd is definitief voorbij voor de mooi weer zeilers. Research maar ook Philips mag blij zijn dat jij aan het roer staat: iemand die tegenwind en ander negatieve elementen kan trotseren; iemand die dan wel z'n rug kromt maar niet door de knieën gaat; iemand die gewend is recht door zee te gaan, maar indien nodig, ook kundig tussen de klippen door kan laveren.

Je ziet dat er fundamentele veranderingen nodig zijn in Research. Je komt met creatieve oplossingen als Self Financing Activities. De hoofdgroepen op het Nat.Lab. worden afgeschaft en je neemt daar zelf het roer weer stevig in eigen handen. Dat doe je ook in de Internationale Research: de Coördinator wordt gewoon Baas van Research. Maar je doet dat natuurlijk wel in de jouw karakteristieke, humorvolle stijl, waarbij je jouw wensen zodanig weet te formuleren en te communiceren, dat je de organisatie voldoende ruimte laat om zelf te ontdekken, hoe die directieven te interpreteren. Je leiderschap wordt daardoor in die kritische, en per definitie moeilijke Research gemeenschap, alom gerespecteerd en geaccepteerd.

Er komt een mission statement i.p.v. van de tien geboden van Holst. Er komen management-meetings die niet langer een soort ritueel zijn, maar waar actief gewerkt wordt aan het bereiken van onze doelstelling. We gaan processen managen die de strategische rol van Research meer verankeren in het doen en laten van de firma.

Een goede relatie met Timmer helpt daarbij. Je laat hem zelfs "promoveren" aan het Trinity college in Dublin, waar jezelf eind jaren '80 zoals deze foto getuigt, al een eredoctoraat had gekregen als erkenning voor je support voor o.a. het Dublinse S3, opgericht door je oud Nat.Lab. kamergenoot Maurice Whelan.

Midden 1994 haal je me na viereneenhalf jaar verbanning bij de Product Divisies terug om je van het Nat.Lab.-deel van je dubbelfunctie te ontlasten. De centurionjaren hebben hun sporen zichtbaar bij je achter gelaten. Gelukkig volgen er dan enige, betrekkelijk rustige jaren en lijktje op een normale wijze op je, voor eind '97 geplande pensioen af te stevenen.

Helaas, het gaat weer mis: er komt een nieuwe president. Net als het tijdperk Timmer komt het tijdperk Boonstra met personele reducties in Research. Ook je baas in de Raad van Bestuur: Frank Carrubba gaat met pensioen.

Gelukkig echter, vraagt die ene Fries die andere Fries, om Frank's rol er bij te nemen, lid van de Groepsraad te worden en nog twee jaar bij te tekenen. Gelukkig voor ons, besef je m.i. net te laat dat je nu plotseling wéér 2 zware banen moet combineren.

Door rechtstreeks aan de president te rapporteren, ongetwijfeld in de Friese taal, lukt het je, Research wederom te behoeden voor de willekeur van de Divisies.

Het zal je echter niet ontgaan zijn, dat niet iedereen in de firma dat zo toe juichte. Je kon sommige Board en GMC leden, op de voor ons zo bekende, enigszins ludieke, soms ook wat ruwe, maar bovenal, niet mis te verstane wijze duidelijk maken, dat ze het lef niet moesten hebben, om aan jouw Research te komen.

In die rol Kees, zou ik je willen portretteren als op deze foto: de bewaker van Philips' Research. Iemand, waar je niet zomaar omheen komt, om dat prachtige Research-gebouw, waaraan jij al die jaren hebt mogen werken, zomaar even af te komen breken.

Ik denk, dat ik namens de gehele Research gemeenschap spreek, als ik je hierbij dank zeg voor deze unieke wijze waarop je al die jaren Philips Research leiding, richting en bescherming hebt gegeven.

Kees, jij weet beter dan wie ook, dat je dat alles zonder de onvoorwaardelijke steun van Nel nooit had kunnen doen. Er waren natuurlijk ook een paar anderen die je daarbij hebben geholpen, zoals Harm zij het kort, met name Feye en last but not least Teun.

Echter zonder Gonnie Liebe, die op deze foto nu ook eens echt "letterlijk", i.p.v. alleen maar figuurlijk achter je staat, was het natuurlijk met jou, helemaal niets geworden in deze baan.

Lieve Gonnie, iedereen die Research ook maar een beetje kent, weet dat jij de spreekwoordelijke stille kracht was waarop dit Philips onderdeel in feite draaide. Met meer dan veertig jaar Nat.Lab. ervaring was je niet alleen Kees' steun en toeverlaat, maar waren ook al Piet Kramer en Ed de Haan zoals Sint dat ooit eens uitdrukte "*ganz auf Liebe eingestellt*". Nu heb je besloten, om voor die korte tijd die je nog bij Philips zou mogen doorbrengen, mij maar niet meer onder je hoede te nemen. Het zij zo. Laat mij in ieder geval, maar

ik ben zeker niet de laatste, je vanaf hier bedanken voor je grote rol de je sinds 1970 voor de directie van Philips Research hebt gespeeld.

Kees, ik zei eerder al, dat je wel-is-waar bereid zou zijn je rug te krommen, maar zeker niet door de knieën zou gaan. Nu heb jij echter op latere leeftijd een passie gekregen voor een sport, waarbij je volgens mij juist de rug recht moet houden en wel door de knieën moet gaan. Dat slaat dus niet op het edele "kaatsspel" maar op het on-friese, ... nee, ik zei niet het onfrisse, maar "on-friese" spelletje golf; een sport met een "handicap" zogezegd. Pensionering betekent, dat je nu eindelijk de tijd hebt om met je handicap te leren omgaan. Ik heb begrepen dat je alweer in therapie bent, kortom les neemt. Het gerucht gaat dat je dat doet om Nel, die naar verluidt meer dan een redelijk balletje slaat, toch voor te kunnen blijven. Nu zal ik mij niet uitlaten over jouw handicap maar wel over de mogelijke oorzaak daarvan: het materiaal, Kees.

Kees, het is mij in dat verband dan ook een genoegen om mede namens de Nat.lab.- bevolking en vele oud Nat.lab.-ers je een cadeau te overhandigen in de vorm van, wat in het jargon heet "stokken". Hoewel de combinatie "handicap en stokken" mij aan iets minder leuks doen denken, hoop ik toch dat je bij iedere rake klap tegen een bal, en je moet er nogal wat slaan met zo'n handicap is mij verteld, nog heel even aan ons zal denken.

Kees, bedankt voor watje voor ons betekend hebt; het ga je goed en we hopen jou en Nel hier nog vaak, in goede gezondheid, terug te zien.